

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ...

Τα ασυγχώρητα και θανάσιμα αμαρτήματα...

Είναι αδιανόητο να μένουμε αμέριμνοι όταν το κράτος δαπανά 1,2 δισ. (κατ' έτος), για να καλύπτει το έλλειμμα που παράγουν οι οργανισμοί του ΟΣΕ, την ώρα που με 1 δισ. κάλυπτε τις δαπάνες του

Τον βουλευτικό
Άγγελου Κολοκοτρώνη

Δόρου Χριστουγέννων που περιόχθηκε.

Η εξυγίανση του ΟΣΕ είναι απαραίτητη γιατί το συσσωρευμένο χρέος των 10,7 δισ. αναλαμβάνεται από το Δημόσιο. Οι συντάξι-οίχοι δεν θα αντέξουν άλλο περιορισμό των εσόδων τους για να χρηματοδοτούμε τα χρέη της πιο ζημιογόνας ΔΕΚΟ της Ευρώπης»

Η δήλωση ανήκει στον αρμόδιο υπουργό Δημόσιας Υποδομής Δημήτρη Ρέππα και το εύλογο ερώτημα είναι πώς γίνεται ένα χρόνο μετά την ανάληψη εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ να συζητείται απλώς ακόμη το θέμα εξυγίανσης του ΟΣΕ.

Ουσιαστικά λέει ο κ. Ρέππας ότι περιόχθηκε το Δώρο Χριστουγέννων για να καλυφθεί το χρέος που δημιουργήσε ο ΟΣΕ μόνο για τη φετινή χρονιά.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο κρινονται οι πραγματικές επιπτώσεις των επιλογών της Κυβέρνησης. Η Κυβέρνηση φάνηκε ανέτοιμη και απροετοίμαστη να προχωρήσει άμεσα σε διαρθρωτικές αλλαγές και να αντιμετωπίσει χρόνιες σπρεβλώσεις του δημοσίου τομέα που προκαλούν την κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος.

Μερικά απλά παραδείγματα:

1) Το χρέος των δημοσίων νοσοκομείων έκλεισε στα 5,6 δισ. το 2009, ενώ το πρώτο οκτάμηνο του 2010 προστέθηκε ακόμη 1 δισ.

Στα φάρμακα ο τζίρος είναι 10 δισ. ενώ υπολογίζεται το 30 με 40% ήτοι 3 έως 4 δισ. είναι από υπερτιμολογήσεις, πολυφαρμακεία και μίζες. Δηλαδή τα χρήματα που εξοικονομήθηκαν από τις περικοπές μισθών, επιδομάτων και συντάξεων δεν έφτασαν για να καλύψουν τις μίζες και τις υπερτιμολογήσεις των κωλυμάτων που δρουν στον χώρο της Υγείας.

Άλλωστε η Τρόικα ανέδειξε την κατασπατάληση στο χώρο της Υγείας ως υπε αριθμόν ένα αγκά-

Η Κυβέρνηση φάνηκε ανέτοιμη και απροετοίμαστη να προχωρήσει άμεσα σε διαρθρωτικές αλλαγές και να αντιμετωπίσει χρόνιες σπρεβλώσεις του δημοσίου τομέα που προκαλούν την κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος

θι που πρέπει να αφαιρεθεί για να μην υποκύψει στο μοιραίο η ελληνική Οικονομία.

Η κυβέρνηση χρειάστηκε οκτώ μήνες για να αγγίξει το θέμα.

2) Αυτή τη στιγμή υπάρχουν χρέη από ληξιπρόθεσμες οφειλές που αγγίζουν τα 32

δισ., τα οποία ο φοροεισπρακτικός μηχανισμός αδυνατεί να εισπράξει. Ακόμη και από τα πρόστιμα που επιβάλλει το ΣΔΟΕ μόνο το 2% εισπράττεται, ενώ οι ανέλεγκτες χρήσεις του παρελθόντος υπερβαίνουν τις 1,5 εκατομμύριο υποθέσεις.

Ο ελεγκτικός και φοροεισπρακτικός μηχανισμός παραμένει αποδυναμωμένος, απονευρωμένος και

κατά πολλούς διεφθαρμένος από τις χρόνιες παθολογίες της πολιτονομίας και τις γραφειοκρατικές τροχοπέδες. Το θέατρο του παραλόγου συνεχίζεται από μια Κυβέρνηση που επιβάλλει φόρους, ενώ ξέρει ότι δεν μπορεί να εισπράξει. Χώρια ότι όλα αυτά διαμορφώνουν αρνητικό κλίμα στην αγορά και διώχνουν τις ξένες επενδύσεις.

Επιπλέον 168.000 φορολογικές υποθέσεις εκκρεμούν στα δικαστήρια συνολικού ύψους 33 δισ. Δηλαδή 33 δισ. έχουν μπλοκαριστεί στις μακροχρόνιες διαδικασίες των Διοικητικών Δικαστηρίων.

Με τις προσφυγές, αναβολές κλπ. που δικαιούνται οι οφειλέτες από την υπάρχουσα νομοθεσία, θα τελεσιδικίσουν σε 10 έως 13 χρόνια όσες από αυτές δεν παραγραφούν.

Ένα χρόνο τώρα η Κυβέρνηση επεξεργάζεται νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση αυτής της απαράδεκτης κατάστασης.

Αποφάσιζε να θεσμοθετήσει

Ο ελεγκτικός και φοροεισπρακτικός μηχανισμός παραμένει αποδυναμωμένος, απονευρωμένος και κατά πολλούς διεφθαρμένος από τις χρόνιες παθολογίες της πολιτονομίας και τις γραφειοκρατικές τροχοπέδες

Τη στιγμή που το κράτος αφήνει τον πακτωλό χρημάτων να περνά από δίδαλα του και να μην μπορεί να τον αξιοποιήσει, καταλήγει να μαζεύει τις σταγόνες του ιδρώτα του μισθωτού, του συντάξιούχου, του μικροεπαγγελματία, οι οποίες μάλιστα εξαμερίζονται σε τόκους και σε μαύρες τρύπες χωρίς να φτάνουν στην πραγματική οικονομία.

Η περικοπή μισθών και συντάξεων, έτσι όπως εφαρμόστηκε, χωρίς παράλληλο σχεδιασμό ανάπτυξης και προώθησης διαρθρωτικών αλλαγών ήταν λανθασμένη επιλογή όχι μόνο από ηθικής πλευράς, όχι μόνο γιατί προκάλεσε ψυχολογία ανασφάλειας και φόβου, αλλά κυρίως γιατί συρρίνωσε επικίνδυνα την αγοραστική δύναμη μεγάλης μερίδας μισθωτών και συντάξιούχων, συμπαράσποντας στην ύφεση πλήθος μικρομεσαίων επιχειρήσεων, καθώς και ολόκληρους κλάδους της οικονομικής δραστηριότητας.

Φυσικό επακόλουθο αυτού είναι η μείωση των φορολογικών εσόδων λόγω μειωμένου τζίρου, η αύξηση της ανεργίας, που επέφερε ανάλογη μείωση των εισοδημάτων στα ασφαλιστικά ταμεία, πάγωμα της αγοράς και συρρίνωσή της παραγωγής.